Gudfaderen

Der var engang en fattig mand, som havde så mange børn, at alle de mennesker, han kendte, havde stået fadder til et af dem. Da han nu fik nok et, vidste han slet ikke, hvad han skulle gøre, og bedrøvet gik han i seng. Om natten drømte han, at der kom en og sagde til ham, at han skulle gå ud og bede den første, han mødte, om at være barnets gudfar. Han besluttede at gøre det, og næste morgen gik han ud og traf en mand, som han bad stå fadder. Den fremmede gav ham et glas med vand og sagde: "Det er vidundervand, med det kan du helbrede syge. Du skal blot lægge mærke til, hvor døden står. Står han ved hovedgærdet, skal du give den syge noget af vandet, så bliver han rask, men står han ved fodenden har det ingen kraft, og den syge må dø." Manden kunne fra nu af altid sige, om en syg kunne leve eller måtte dø, og blev meget berømt og tjente mange penge. Engang blev han kaldt op til kongen, fordi hans søn var syg. Første gang stod døden ved hovedgærdet, og barnet blev helbredt, anden gang gik det ligesådan, men tredie gang stod døden ved fodenden, og barnet døde.

Engang besluttede manden at besøge gudfaderen og fortælle ham, hvordan det var gået ham med vandet. Men det var et ganske mærkeligt hus, han kom ind i. På første sal stod en kost og en skrubbe og skændtes og sloges af alle livsens kræfter. Han spurgte dem, hvor gudfaderen boede. "En trappe højere op," svarede kosten. På anden sal lå der en mængde afhuggede fingre. Han spurgte, hvor gudfaderen boede, og en af fingrene svarede: "En trappe højere op." På tredie sal lå der en mængde dødningehoveder, som viste ham endnu en trappe op. På fjerde sal stod der nogle fisk over ilden og stegte sig selv. De sagde også: "En trappe højere op." Da han kom op på femte sal, fandt han en dør, og kiggede ind gennem nøglehullet. Derinde sad gudfaderen med et par lange horn i panden. Da manden lukkede døren op, sprang han i en fart op i sengen og trak tæppet over hovedet. "Hvad er det dog for et underligt hus," sagde manden, "da jeg kom op på første sal, var der en kost og en skrubbe, der var i hårene på hinanden." - "Hvor du dog er dum," sagde gudfaderen, "det var jo karlen og pigen, der talte sammen." - "På anden sal lå der en mængde afhuggede fingre." - "Sikke noget snak, det var jo skorzonerrødder." - "På tredie sal lå der en bunke dødningehoveder." - "Det var jo kålhoveder, dit tossehovede." - "På fjerde sal stod der nogle fisk, der stegte sig selv." I det samme gik døren op og panden kom spadserende ind med fiskene. "Og da jeg kom op på femte sal, kiggede jeg gennem nøglehullet og så, at I havde lange horn," sagde manden. "Det er løgn i din hals," råbte gudfaderen. Manden blev bange og tog benene på nakken, og det er ikke godt at vide, hvad gudfaderen havde gjort ved ham, hvis han ikke var kommet så hurtigt af sted.

* * *